

гли стъпки. И ето, тамъ, гдето бѣ воденичарската стаичка, на измазания съ калъ таванъ, изведнажъ видѣхъ тайнствения убиецъ. Това бѣше единъ голѣмъ дивъ котаракъ. Той лежеше свитъ до широкия коминъ, опрѣлъ гърбица въ топлиѣ тухли, а наоколо, кокошата перушина го заобикаляше като широко пухено легло.

Неговитѣ свирепи очи се впиха въ мене неподвижно и строго, сякашъ тоя зловецъ домакинъ ме питаше, какъ съмъ се осмѣлилъ да го безпокоя съ присѣтствието си.

— Подай ми пушката — казахъ азъ тихо на воденичаря, безъ да откъсна погледа си отъ жълтитѣ очи.

Едва когато цевитѣ се насочиха къмъ облата му глава, той трепна. Бѣше разбралъ опасността твърде късно. Гърмежътъ оглуши воденичарската сграда и, преди димътъ да се разнесе, неговиятъ тежъкъ трупъ се сгърчи нѣколко пѣти и глухо тупна предъ вратата на стаичката...

Откъде бѣше дошелъ тоя дивъ котаракъ? Може би отъ околнитѣ гори, кждето тѣ се срещаха, макаръ и рѣдко. Неговата смѣлость бѣше удивителна. Сигурно склонността му къмъ удобство и леность, която е накарала преди вѣкове неговиятъ далеченъ прадѣдъ да потърси обществото на човѣка, бѣше най-доброто обяснение на тая смѣлость.

Старецътъ обаче го смѣтна за лошъ предизвестникъ. И наистина, оттогава воденичката бързо започна да пустѣе. Все по-рѣдко и по-рѣдко се обаждаше нейното кречетало, докато чиличеното сърдце на парната мелница огласяше мѣстността съ ударитѣ си. Единъ день клюмналиятъ коминъ престана да пуши. Воденичката бѣше умрѣла. На следната година почина и старецътъ.
